

Mihai Buzea
FRUNZA

roman

POLIROM
2022

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2022 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUZEA, MIHAI

Frunza: roman / Mihai Buzea. – Iași: Polirom, 2022

ISBN 978-973-46-9046-6

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Zoom	7
Învăță-mă să uit lumina serii.	17
Pasere străină	28
Telefon peste moarte	48
Bovary	54
You You	80
OZU	89
Kotick	116
Defonseca	126
Así joga Ademir	145
Should I Stay or Should I Go?	158
Banii	186
Le mie cantieri	196
Partir, c'est mourir un peu	222
Rick's	245
Bar-culoar	252

— Pebă, Nea Mihăiță, cum, bă? Cum să n-ai tu timp să te vezi cu fratele tău?

— Păi, dacă erai pe traseu? N-ai zis c-ai fost la Mălăiești, să urci pe Hornuri?

— Și dac-am zis, ce? Trebuia să m-aștepti, să ne vedem dup-aia!

I-am explicat că fusesem ocupat cu blagoslovitul de laptop, s-a cocoșat de râs:

— Și zi așa, periculosule! Te urmăresc securiștii!

— Băi, Teo, e cam penibil... dar a și fost o chestie...

— Ce chestie?

— Eram cu asta mică și cu nevasta prin parc, într-o duminică, ne plimbam așa, alene, că era soare și nu aveam nimic de făcut. Fiică-mea aduna pene de la găștele canadiene de pe pajiște, eu mă certam cu consoarta ca de obicei, în șoaptă, să nu ne-audă copilul, și numai ce trece un solid pe lângă noi, unul de peste un metru nouăzeci, ras în cap și c-o mustață pe oală, știi, așa, haiducească! Mare tipul, masiv, dar nu gras; în lesă ducea un pitbull – cu botniță, nimic de zis –, dar știi cât de canofobă e nevastă-mea! Și trece așa, pe lângă noi, rânjind prietenește, și-odată-l auzim că zice: „Salut, Mihai!“. Băi, Teo! Îți dai seama? „Salut, Mihai!“

— Așa, și?

— Cum și, mă, cum și? Păi mie, în orașul ăsta, nu-mi zice nimeni „Mihai“; nimeni! În primul rând că nu știe nimeni cum mă cheamă, iar în al doilea rând că cei care știu cum mă cheamă îmi spun altfel, folosesc una dintre porecle, dar în niciun caz numele „Mihai“! Ce dracu’, mă! Nici măcar nevasta nu-mi spune așa!

— Da’ cine era ăla? Ăl cu câinele, adică!

— Păi aia e, că habar n-am cine era, nu l-am văzut în viața mea. Unul de la ei, îți dai seama! Ăștia au oameni

peste tot, informatori, agenți, sunt infiltrați, sunt ca un cancer, au control total! Dacă e să mă gândesc, mie doar mi-au arătat pisica, așa, ca un fel de bătut pe umăr: „Băiatu’, vezi că suntem cu ochii pe tine!“.

— Du-te, mă, că ești nebun cu acte!

— Bine că sunt eu nebun... Ia zi, de ce m-ai sunat?

— Da’ chiar... Pebă, am stat și m-am gândit la ce-am vorbit și pe urmă am citit!

— Lewis?

— Îhî. Și așa m-am prins că ai mâncat căcat!

— Cu musulmanii?

— Păi? Lewis spune clar. Sunt săraci și depășiți tehnologic. N-au bani, n-au inovare, n-au putere de muncă, n-au acces pe piețe, n-au priză la public, nimic nu au! Deci teoria ta cade. Nu ei vin peste noi, ci noi mergem peste ei. Este, Nea Mihăiță, că te-am prins cu chiloții-n vine?

Teo nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Ca toți orbii.

— Băi, Teo, n-am eu timp de tine acum... Simplu spus, întrebarea e cine recrutează pe cine. Lewis al tău are dreptate: noi îi recrutăm pe cei mai isteți dintre ei. Nimic de zis, așa și e, nu spun nicio clipă că n-are dreptate. Marocul, Emiratele, Iordania, micuții ăia trei de prin Golf... da. Sunt unii care ies ușor-ușor la lumină. Dar majoritatea sunt tot acolo, cu o mie de ani în urma noastră, și recrutează și ei, la rândul lor, pe unii dintre ai noștri. Pe cei mai proști.

— Pe care cei mai proști?

— Pe You You. Și pe alții și pe altele...

— Pebă, ce contează proștii, la o adică?

— Contează, Teo, contează. Că-s mai mulți. Ne depășesc cu zece la unu. Contează!

Pufăie. Asta-mi place mie la Teo: nu face pe românul cu mine. Nu o ține gaia-mațu, la gard am prins-o, la gard

am legat-o, ci stă și judecă ce-i spun, chiar dacă ce-i spun nu-i convine (de fapt, numai atunci). Le gândește. Mă tot întreb, în sinea mea, dacă așa a fost el de mic sau dacă așa a devenit, în urma experiențelor de lucru de prin Germania... Adevărul e că nu-mi mai aduc aminte. Ar fi inutil să-l întreb direct, că ar susține sus și tare că așa a fost el dintotdeauna.

— Deci tu, Nea Mihăiță, zici că asta e o chestie pe termen lung?

— Asta zic. Auzi, da' tu ce zici de povestea Anei, că-n fond despre asta vorbim...

— Păi, ce să zic. Se vede că are talent la scris, dar eu zic că le-a și rotunjit, pe ici, pe colo... Adică...

— Pe unde?

— Pe de-o parte, la fazele alea cu omul iubit, cu plân-sul, cu problemele... Mie mi se pare că Ana a tras prea tare de ancoră. E greu pentru toți, nu zic, da'...

— Gagicile sunt mai sensibile, mă! Ele-s mai mult cu dragostea, cu fel și fel...

— Ce dragoste, mă, ești prost? Dragoste, pe vremurile astea?

— Când pică! Nu ai ce să faci. Mie mi-a plăcut partea cu Japonia.

— De ce? Bine, a scris mișto, nu zic, dar parcă, nu știu cum... Japonia? E prea departe! Oricum ai lua-o, ăia-s pe dos, băi Nea Mihăiță!

— Aici e-aici. Știi că eu sunt turbat cu literatura, cu romanele! Și m-am prins de o chestie: în România nu e treabă că lumea e săracă și-n Europa iar nu e treabă, că, pentru europeni, românii sunt țigani, nicidecum romancieri. Cine dracu' să-i ia pe români în serios în Europa, când la fiecare colț de stradă e câte una care cerșește cu puradelul?

— Corect. Rămâne America.

— Da, băi Teo, dar vezi tu... pe America trag toți. Lasă că orice american visează să scrie o carte și să dea lovitura; și cei din restul lumii același mălai visează. Succesul în The States! American Dream! Milionul de dolari!

— Logic. Așa aș gândi și eu, dacă m-aș ține de scris romane!

— Foarte greșit! Gândești ca acum două sute de ani, „Unde-s mulți puterea crește/ Și dușmanul nu sporește“, da' uite că nu așa merge treaba în ziua de azi... Unde-s mulți n-are rost să te duci și tu, că te pierzi în mulțimea de milogi.

— Și ce, Nea Mihăiță? Vrei să ataci piața japoneză?

— Exact.

— Cu ce? Te-apuci să scrii romane cu imigranți români de pe-acolo? Pebă, Nea Mihăiță... nu prea, nu prea... În primul rând că nu te pricepi și-n al doilea rând...

— N-ai prins ideea. Americanii sunt fascinați de Japonia! Deci le bag pe gât un roman în stil japonez și aia e! Fac milionul, ura și la gară!

— Pebă... ai tu subiect? Pentru romanul japonez? Ana are, nu zic, dar și-l va scrie pe-al ei, doar nu s-a-ntâlnit hoțul cu prostul! Nu era ea din Berceni, da' oricum...

— Tocmai că n-am. Am așa, adică, un gând, un plan, o năzuință, o combinație...

— Pebă, Nea Mihăiță. Ascultă aici la mine! Mario Kempes, de la scara F, ăla care stătea la trei, fratele Irinei, aia care era mai mare ca noi, c-a făcut facultatea până-n Revoluție; îl știi pe Mario Kempes! E, ăsta era chitit să se lipească de o japoneză și să emigreze acolo, că se uitase la filme cu bătăi până-i mucezise creierul, altceva n-avea în cap, și ce să vezi, a tot încercat el o grămadă de șmecherii, nu i-a ieșit nimic, până la urmă s-a băgat „șofer doi“ la

o ambasadă, nu mai știi la care – îți dai seama că dăduse cu subsemnatul la organe, ca să prindă atunci un asemenea loc de muncă! –, și după vreo cinci-șase ani de frecat menta la jobul ăla, s-a transferat, dracul știe cum, „șofer unu“ la altă ambasadă, una mai spălățică, și după alți anișori a ajuns șofer la ambasada Japoniei!

— Securist.

— Normal. A șoferit și pentru ambasadorul japonez cât o fi șoferit, că l-am pierdut din vedere la un moment dat, dar am aflat ulterior – adică soră-mea a aflat de la Irina – că Mario Kempes reușise să ajungă în Japonia!

— Imigrant sau trimis de ăștia ai noștri?

— Bă, nu știi. Dar știi ce știi? Că nu s-a mai întors! Acolo a rămas, l-a uitat Dumnezeu într-una din insule, nu-l mai știe nici vântul, nici pământul. Vezi, dac-a perseverat băiatul?

— Nu e cine știe ce poveste.

— Nu, dar mai e și Vlad! Vlad Maxim, din D6, ăla care umbla cu Simina de la Șincai, aia care ți-a plăcut și ție, nebunule! Bine, și mie, da' zic.

— Simina... Ehe... Ce ochi... Ce voce... Ce corp... Cobră, cobră!

— Și după ce i-a dat fata papucii, c-a lăsat-o idiotul să-l aștepte la Universitate...

— Maxim, mă? Ăla cu Ceasul? Cum s-o lase ăla pe Simina să-l aștepte?

— Ăla, ăla! Vezi că știi? E, al dracului Maxim, a făcut el ce-a făcut, a scris scrisori, a scris versuri, că era băiat cu carte, le-avea tare cu engleza și s-a combinat c-o japoneză! Băi, Nea Mihăiță! L-am văzut eu, cu ochii mei! Mergea cu ea de mână, se ducea la troleibuz, am rămas tâmpit! „Salut Vlade, salut Teo, ea e Yuki, nice to meet you“, să nu-ți vină să crezi: venise din Japonia după el!

S-au căsătorit aici, au făcut nuntă, te caci pe tine de răs, s-a botezat biata fată, a pupat crucea popii, a pupat ce-o fi pupat, ce era să facă? Au făcut la biserică, cu primărie, cu restaurant, cu tot ce trebuie, pe banii ei, el n-avea niciun leuș chior, că era șomer. Și gata, pa! L-a luat cu ea, l-a dus acolo, i-a găsit de lucru, l-a băgat pe Maxim în viteză!

— Ce lucru?

— Spălător de geamuri. A muncit, nenorocitul, ce, te joci? Om însurat! Dar nu s-a lăsat, o fi fost el mai visător, mai labagiu, dar era totuși bercenez de-al nostru; a făcut cursuri, a stat noptile și-a învățat, a ajuns ca Ana, prof de engleză, că la japonezi e foarte la modă să înveți engleza de la unii care nu-s japonezi, nu știu de ce. Bine, meseriaș e cică să înveți de la britanici, dar, în lipsă de britanici, sunt buni și europenii continentali pentru treaba asta. Nu s-a-mbogățit Maxim, dar n-o duce rău, știi că el era mai retras, nu le-avea cu băutura, cu pokerul, ca ăia din D6!

— Da, cam era ciuca bățăilor...

— E, uite că le-a dat peste nas la toți!

— Nu-mi amintesc ca tu să fi fost mare prieten cu el...

— Pebă, nu e vorba că mie mi-a plăcut de Maxim, e vorba că nu s-a lăsat!

— Da. Argument corect. Totuși, băi Teo, nu pot scoate un roman din așa ceva!

— Am zis eu asta? N-am zis! Fii atent: Șarpe de la scara E, de la scara mea, cel care stătea la trei, fix sub mine! Îl știi! A făcut Institutul de Marină, ăl de la Constanța, numai șmecheri erau acolo, a dat și el cu pumnul la început, a răzbit, că primul an e greu, când te ciocănesc ăia marii, pe urmă e mai ușor, de la an la an. Și Șarpe ăsta a lucrat dup-ai-a ca ofițer pe un vas comercial – ghinion, a vândut Băsescu flota, a ajuns pe zero, i-au arestat vasul